

Nr 583.

Av herr **Rubbestad**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 178, med förslag till lag angående ändring i lagen den 3 januari 1947 (nr 1) om allmän sjukförsäkring, m. m.

Kungl. Maj:t har i proposition nr 178 framlagt förslag till lag angående ändring i lagen den 3 januari 1947 om allmän sjukförsäkring m. m. I § 26 i detta lagförslag föreslås, att karenstiden för sjukpenning skall vara tre dagar, insjukningsdagen inräknad. Enligt min mening föreligger skäl för utökning av karenstiden till sex dagar.

Det föreliggande förslaget till obligatorisk sjukförsäkring innebär stora fördelar, som givetvis måste hälsas med tillfredsställelse. Men det kommer också att medföra avsevärda utgifter såväl för staten som för arbetsgivarna och de försäkrade. Statens bidrag till den obligatoriska sjukförsäkringen beräknas till ca 212 milj. kronor och dess bidrag till den frivilliga försäkringen till ca 6 milj. kronor. Detta måste sägas utgöra en mycket hård belastning för statsfinanserna. Då det i nuvarande statsfinansiella läge är ovisst, om staten verkligen har möjlighet att inom den närmast överskådliga framtiden klara en sådan belastning, är det angeläget, att de möjligheter till besparingar, som kan yppa sig utan att medföra någon avsevärd försämring av reformen, väl tillvaratages.

Genom karenstiden förutsättes, att den försäkrade själv bör kunna bära inkomstbortfallet under de första dagarna under en sjukdom. Karenstiden är enligt gällande bestämmelser tre dagar. De i propositionen föreslagna sjukersättningarna innebär så stora förbättringar i förhållande till nu utgående sjukpenning, att de mycket väl synes kompensera det inkomstbortfall, som skulle följa av att karenstiden utsträcktes till att omfatta sex dagar. En karenstid på sex dagar skulle i icke obetydlig utsträckning minska kostnaderna för försäkringen. Administrationen skulle därigenom i hög grad förenklas. Det torde i åtskilliga fall förekomma, att försäkringstagare låter sjukskriva sig utan att något allvarligt behov därav föreligger. En till sex dagar utsträckt karenstid skulle medföra skydd mot ett sådant missbruk.

Inom arbetslöshetsförsäkringen är karenstiden minst sex dagar. Det synes mig då vara rimligt, att samma karenstid får bli gällande även för sjukförsäkringen. Om man förutsätter, att försäkringstagaren själv vid arbetslöshet skall kunna klara inkomstbortfallet under de första sex dagarna, bör han också utan större belastning kunna klara inkomstbortfallet under samma tid vid sjukdom.

Med anledning av vad som anförts får jag hemställa,
att riksdagen vid behandling av proposition nr 178
måtte besluta, att § 26 i det föreliggande lagförslaget måtte
få följande lydelse:

”Sjukpenning må ej utgivas för de sex första dagarna
av varje sjukperiod, den dag då sjukdomsfallet inträffade
inräknad (karenstid) och — — — från erkänd
arbetslöshetskassa”.

Stockholm den 25 april 1953.

Axel Rubbestad.
